

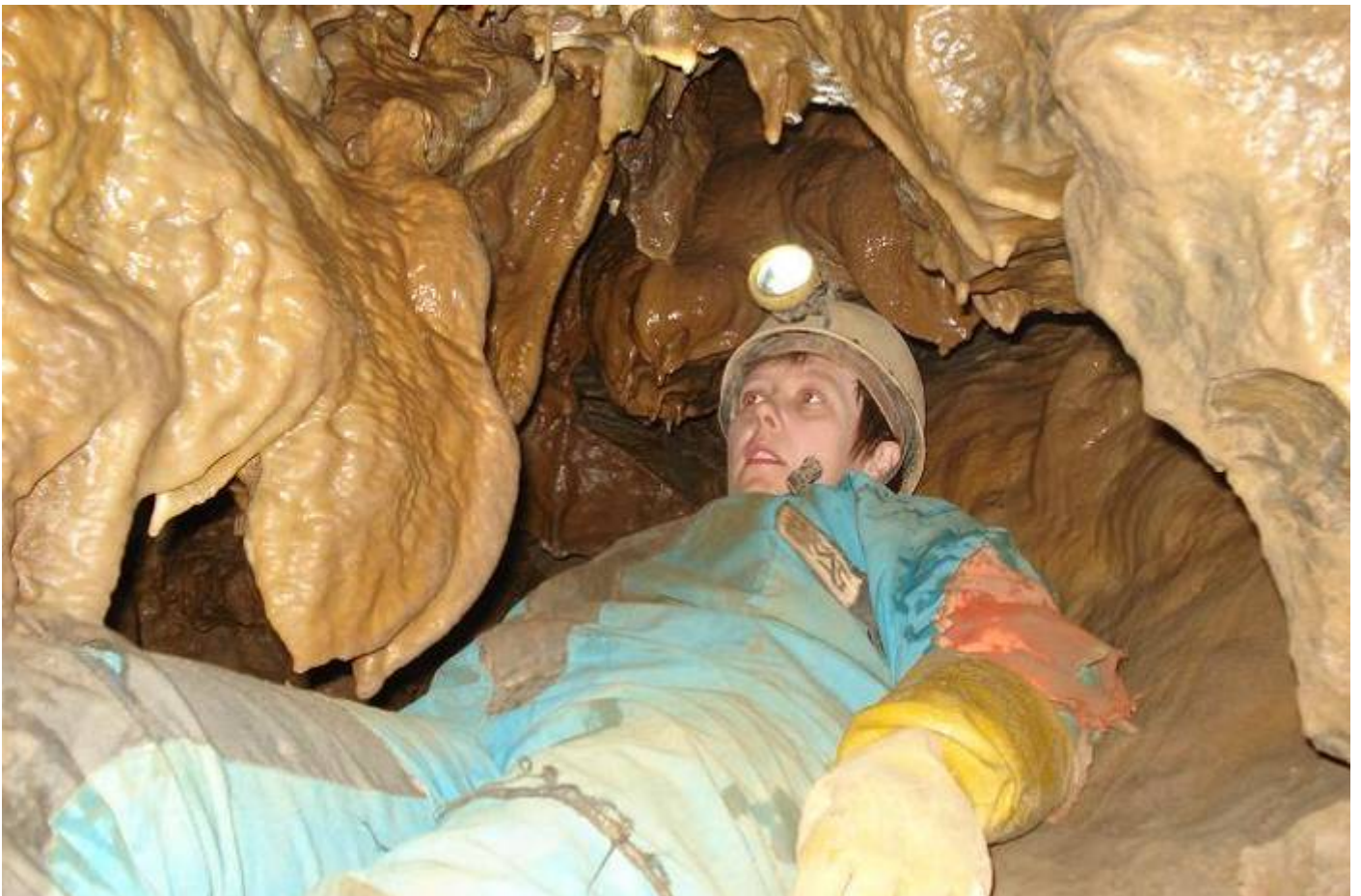

Avalon-Flash

Informatieblad van Speleoclub Avalon vzw – Jaargang 2 – Nr 11

Inhoud:

- **Norbert (Mich& Dago)**
- **Chaise (Dago)**
- **Eglise (Frank & Gegidsten)**

Een gedecoreerd microzaaltje in de Norbert

Voorwoord

Opmerkingen en nieuwe verhalen zijn steeds welkom en mag je naar het volgend e-mail adres sturen
Oom Dagobert enz @ skynet.be

Norbert Saga : Episode CCXII

28/01/2007 – Door Dago

Highway to Hell

Gisteren zijn Jos en Ik voor 2e keer (of was het al de 3e keer) gaan verder werken op het diepste punt van de Norbert. We hadden er goede hoop in dat we vandaag wel eens verder zouden kunnen geraken want vorige keer waren we gestopt met zicht op een "penetrabele" ruimte.

Na een dag van op en neer kruipen door dat klotepijpje en wel een 8-tal ploepkes lagen we eindelijk voor die penetrabele ruimte en zagen we de eerste mini witte concreties in de Norbert ('t zijn echt wel mini-kes hoor). Maar hoe we ook draaiden of keerden, we geraakten er nog niet door. Het probleem zit hem eigenlijk net na de autostrade die we gemaakt hebben. Daar zit namelijk een klote bult in de bodem en hangt er een lamel naar beneden. Je moet dus als het ware je rug kraken om er door te geraken. En geen van ons beide zag het zitten op het einde van de dag om daar nog te gaan liggen wringen. Onze pijp was al meer dan uit op dat moment (17:30). Misschien dat we de volgende keer er gewoon door kruipen want met een frisse kop en vooral een ongeblutst lijf durf en kan je meer.

Maar het goede nieuws is dat we nu een ruimte zien waar je wel in geraakt en je kunt draaien met een mogelijk vervolg naar rechts. Maar door die verdorpe lamel kan je net niet zien of het een gang is die vertrekt of dat het een zwart gat tussen de blokken is. Maar

Onze Nieuwe Highway =3 dagen werk

naar alle waarschijnlijkheid is het dat laatste. Verder tochtte de Norbert bij momenten enorm hard zowel

boven als beneden. De balans tot nu toe is dus een bijna 3 meter lange autostrade die eindigt op een veldweg waar je met je luxebak niet door geraakt :-)

04/02/2007 – Door Mich

Op zondag 4/2/2007 is er nog eens een poging gedaan om wat verder te geraken in de Norbert. Voor mij was het de eerste keer dat ik kennismakte met deze grot. Ik wist natuurlijk wel waar de Danièle lag en ook de hogerop gelegen ingang waar we al eens in gewerkt hadden maar toen we naar de Norbert wandelden was ik toch wel verrast hoe dicht die aan de kant van de weg lag. Weliswaar zéér goed gecamoufleerd want Paul wees aan waar de ingang lag en ik zag werkelijk niets wat op een ingang zou moeten lijken. Het was vrij fris die ochtend, zo'n 1 à 2 graden dus we dachten dat het wel zou meevallen wat tocht en ventilatie betreft. Alle materiaal werd naar beneden gebracht en ondertussen gaf Paul me de nodige uitleg van wat er hier al allemaal gepresteerd was.

We zouden eerst helemaal beneden verder gaan werken. Daar waren ze vorige keer gestrand op een blok waarachter misschien een klein vervolgje zou zitten. Meneer Boma werd erbij geroepen en om onze tijd nuttig te spenderen tijdens het wachten gingen we naar boven in het blokkenzaaltje een kijkje nemen. Hier zaten we goed voor de slechte geurtjes en konden we ook ineens eens zien hoe we de zaak hier konden verbreiden. De vrijdag voordien had Paul samen met Annette de boel komen stutten en enkele blokken vast gemetst. Je kon nu toch wat veiliger onder deze blokken door om dan even verder in een gigantisch blok een gat te boren.

Er werd veel met stenen gesleurd en gezwoegd, omhoog en omlaag gekropen omdat Boma tot drie maal toe niet meer wilde meewerken, en uiteindelijk was onze tocht ook compleet verdwenen zodat we noodzaak waren om helemaal naar buiten te kruipen om daar dan een half uurtje in het zonnetje te zitten wachten.

Paul heeft me dan ondertussen ook de Grotte Michelle eens laten zien waar die lag. Dat is helemaal niet te doen! Ge zit bijna in de caravan van die mensen op de camping, alleen zit er nog een spoorlijn tussen! Maar toch wel knap gevonden.

We hebben alle drie de ingangen nog eens gecontroleerd op de tocht en ra,ra,ra alle drie bliezen ze, ook de Danièle! Het was nu wel echt warm geworden buiten, ik schat zo'n graad of 7 à 8.

Enfin, na dit intermezzo kropen we terug de Norbert in

De onstabiele zone boven

en werkten we beneden verder. Na enkele verhuissessies van stenen konden we eindelijk in een klein vervolgtje kruipen, een zaaltje(?) van zo'n 2m lang met toch wel enkel concreties. Deze werden meteen op de gevoelige plaat vastgelegd (ik had een nieuw fotoestelletje gekregen voor de kerst en wilde dit eens uitproberen). Echt groot is het hier niet, en het vervolg is niet evident. Je hebt een spleet naar links, een naar rechts en ik geloof dat je naar beneden ook nog kunt werken. Het zal niet simpel zijn om nog met je puin weg te geraken, er is nog een beetje plaats in het putje vlak voor de kruipgang. Maar ook echt niet veel meer. Het is heel belangrijk denk ik om eerst een wat koudere periode af te wachten (als die nog gaat komen natuurlijk) om dan eens goed rond te neuzen met de wierook. Wij hebben niet goed kunnen vaststellen vanwaar de tocht nu eigenlijk komt.

In het blokkenzaaltje boven ziet het er ook niet zo hoopvol uit. Je kijkt op een kleine diaklaas die ongeveer 1 m naar beneden gaat maar dan ook weer dicht zit. Overall spleten van 10 cm breed, met een beetje tocht. Ook hier zou men nog eens goed moeten wieren.

Enfin, we waren toch gelukkig dat na een dag hard werken en wat tegenslagen met Boma, dat we een kleine première hebben kunnen doen.

Chaise

11/01/2007 – Door Dago

Op zondag 11/2/2007 was Avalon uitgenodigd door Maurice en Thierry van de ESB om ten eerste hun ontdekking de Trou de la Chaise te bezoeken. En ten tweede om mee te helpen op 2 werkplaatsen in de grot. Op 1 plaats moest er gewerkt worden in een instabiele zone en op de tweede plaats werd er gegraven en was er nood aan een ketting van mensen om de modder en klei te transporteren.

Maar laten we beginnen bij het begin. Na een rit in de gutsende regen komen we aan in Yvoir waar we ook Peter Coun in zijn Fiesta - Citroën of was het nu Saxo -

Ford aantreffen. We vertrekken met al ons materiaal richting grot en wanneer we het water uit de resurgentie zien spuiten slikken we toch eventjes. We vragen snel aan M&T of dat geen problemen gaat geven. Maar ze zeggen van niet, hmmm eerst zien en dan geloven zulle.

Enfin na het omkleden duiken we de grot in via een putje met ladder en komen we al snel in het water te terecht. Een forse rivier die we stroomop moeten volgen en die vrij smal is. Een eerste chatière wordt door iedereen gepasseerd en dan komen we aan het lastigste punt van de grot. Een passage door het water met het breedste stuk onder water en erboven een étroiture. Hier moeten we Herman jammer genoeg achter laten daar hij het niet ziet zitten maar de rest geraakt er eigenlijk redelijk vlot door. Een beetje verder is er nog een duikertje te nemen en dan is het gedaan qua moeilijke waterpassages.

De grot wordt steeds breder en ruimer en ook her en der zeer geconcretioneerd. Op sommige plaatsen dwingen M&T ons door het water om mooie stukken te passeren. Goed zo conservatie boven alles. Na een zeer afwisselend parcours van klimmetjes, vorderen door het water en een enkele étroiture komen we aan in de eindgalerij van de grot.

Een zeer bizar geval trouwens, deze zeer hoge galerij komt schuin uit op de rivier en valt in de 2 richtingen te volgen. Stroomafwaarts eindig je aan een klein meertje met daarboven een zeer indrukwekkende cheminée. Stroomop kun je wel 15 meter hoger klimmen over grote blokken tot in een ietwat onstabiele zone.

Nu splitsen we ons op en gaat Paul en Maurice een blok aanvallen in een zijgang, wat ik er van weet is dat Paul veel last heeft gehad maar er uiteindelijk in geslaagd is om dat blok te elimineren. Paul en Maurice zijn daar in een onstabiele zone zeer steil omhoog kunnen klimmen over een volledig gebroken coulée die actief wordt in het hoogste stuk. Daar geraak je nog wel verder maar een uitkleedpartij is nodig en het is er ook redelijk onstabiel, op het randje af. Paul en Maurice hebben dus een half dagje kamikaze gespeeld.

De andere groep onder leiding van Thierry trokken ondertussen naar een zijgang van een affluent waaruit eigenlijk het grootste deel van het water komt. Hier installeren we een mensenketting om de bakskes modder en klei te transporteren. Thierry is voorbij een smalle barst een soort van laminoir aan het uitgraven waar men daarachter de rivier terug ziet en hoort. Wij Avaloners ontfermen zich over het transport. Het lastigste deel hierbij is die smalle barst die voor elk bakje op en neer moet gedaan worden. We roteren dan ook op regelmatige basis omdat het toch steeds eens lastig stukje is.

Na een bakske of 50-60 beginnen we ons toch wel af te vragen of dat nog niet passeerbaar is. Thierry had al een paar pogingen gedaan maar was steeds al proes-tend terug gekomen. Ik lag net in de barst en kroop dan maar tot bij Thierry en bekeek die laminoir dus efkes. En zelfs ik vond dat reeds passeerbaar dus vroeg ik eens of ik mocht proberen. Op mijn rug (Thierry had het steeds op zijn buik geprobeerd) gleed ik dus de

nauwe passage in met zo'n 15cm lucht. En eigenlijk ging dit vrij vlot en wanneer ik met mijn borstkas op het smalste stuk kom is het eigenlijk een kwestie van doorduwen. Maar ik keer terug en dring er op aan bij Thierry dat hij eens probeert, wetende dat hij zonder probleem zal passeren. Ik vond niet dat ik het kon maken om

Onze Graafplaats : Siphon Merde

zomaar efkes zijn première af te snoepen.

Thierry dus weg en ondertussen was ook Frank al bij mij gearriveerd. Na een minuut of 5 is Thierry terug met het nieuws dat het verder gaat en dat hij gestopt is aan 2 watervallen. Wij willen dit dus ook zien en duwen ons doorheen de passage. En zo doe ik mijn eerste noemenswaardige première. We komen terecht in een laag stuk rivier, met overall concreties na een meter of 10 een passage over blokken onder wat spaghetti's en dan sta je recht in een barst die haaks (90°) van rechts komt. De barst op zich is hoog (10-15m) en is te volgen tot aan de eerste waterval van zo'n 1 meter hoog. Maar laat nu net op die plek de barst te smal worden om omhoog voorbij dat watervalletje te geraken. Daarachter zie je een tweede waterval van 3-4 m hoog en lijkt het ook verder te lopen. Dus iedereen content want de perspectieven zijn goed.

Ondertussen is ook de andere ploeg gearriveerd en begint het druk te worden in het nieuwe stuk. Dus vertrekt er reeds een groepje terug richting uitgang. Wanneer dan iedereen terug voorbij de smalle passage is (die trouwens al veel minder smal is geworden) zie ik enkel maar blije gezichten en vatten we de terugweg aan om uiteindelijk tegen 17:45 buiten te staan.

Het was een zeer sportieve dag in een grot die heel wat te bieden heeft zowel sportief als op het gebied van concreties. Zeker n'n grote Chapeau voor T&M .

De dag wordt naar goede traditie beklonken met Rocheforts in een gezellig café in Yvoir. Om uiteindelijk iets voor 21:00 te eindigen aan mijn voordeur. 't was lang geleden dat ik nog zo'n trip gemaakt had en het heeft deugd gedaan.

Gidsing Eglise

27/01/2007 Door Frank & Gegidsten

Een eerder ongewoon zicht, die ochtend in Mont, om onze club met zowaar 5 initianten te zien vertrekken naar de Eglise. De verwachtingen waren in dit geval misschien wat hoger gespannen dan bij een "normale" initiatie. De drie-eenheid Dirk-Koen-Jan had zich enkele weken voordien al te pletter geamuseerd in een zeiknatte Haquin, en nog maar 2 weken geleden hadden ze met al even groot plezier menig hindernisje genomen in de kelder van Koekelberg. Ze hadden al duidelijk laten verstaan dat hun neus in de richting van meer jumaren stond, en hopelijk zou daar bij een volgende grottocht wel de mogelijkheid toe zijn. Ze maken er geen geheim van dat ze in feite snakken naar de Trou Bernard.

Helaas kon er vandaag niet gejumard worden. De reden was simpel: we waren niet met 3, maar wel met 5 debutanten, en dat wil zeggen dat er ogen en tijd tekort waren om iedereen voldoende aan bod te kunnen laten komen. De andere twee waren Ineke, een sympathieke (school)juffrouw die eerder al enkele tochtjes had gedaan in Haquin en de Trou le Coq achter de rug had, en Guy, een man van middelbare leeftijd die wel een heel apart motief had om mee te gaan. Een docent van een cursus psycho-energetica (?) had hem opgedragen om 'een' grot te bezoeken, maar het was me niet echt duidelijk waarom precies. Guy zei bij het buitenkomen wel dat hij alleszins één doel had kunnen bereiken: het verleggen van z'n grenzen. Maar goed, nog eerst onze tocht binnen eens overlopen.

Wijle dus met het nogal kleurrijke gezelschap naar binnen. Eerste stop bij de Ascenseur, de holle miet, om terug langs boven af te dalen (we hadden wel afdalers meegenomen). Guy ziet het voorlopig allemaal nog wat af. Een paar meter verder kan je bovenaan traverseren, om wat verder een 10 m put af te dalen. Dit deden we dan ook maar, en Guy is er nu wel bij. Paul heeft als modelgidser een goeie volgorde in z'n koppeke gestoken: hij gaat verder tot helemaal beneden aan de eindgalerij terwijl wij (Peter en ik) de traversée afbreken.

Wat later vinden we hen terug, een hapje eten, en dan splitsen we: Paul met Ineke, Annemie en Guy naar de Salle des Gours, terwijl Peter en ik met de drie musketiers naar de babydoll trekken. Nog effe m'n adem ingehouden toen ik Dirk had aanbevolen om in de terugweg de fameuze étroiture (naar beneden dan) met de armen eerst te nemen. Ik hoorde hem immers efkens niet meer, en ik dacht dat ik iets heel fout had aanbevolen. Maar dat viel dus toch mee.

Wat later hebben we ons terug bij de anderen gevoegd, en iedereen heeft z'n nummerke kunnen doen aan de Salle des Gours (oppo naar boven, aan de andere kan terug naar beneden).

Dan terug langs de natte opklimmetjes naar boven, een stuk dat toch wel enkele mooie indrukken oplevert als er anderen voor jou op die watervalletjes aan het klimmen zijn. Pas de la Mort ook vlot gepasseerd, met of zonder zekering.

Tenslotte zijn Annemie en Guy effe blijven wachten, terwijl de rest het verplichte pronkstuk van de grot ging bewonderen: de Grande Evasion. Daar achteraan gekomen kreeg Inneke het nogal benauwd, misschien wel normaal tussen al die zwetende macho's, en is met schrijver dezes terug naar Annemie en Guy geteend, waarna de eerste ploeg onmiddellijk buiten stond. Het vervolg van de anderen heb ik dus maar uit 2 hand vernomen: een geslaagd maar toch wel pittig bezoekje aan de Réseau du Cimetière. Een klein half uur later stonden ook Paul en de heilige drievuldigheid buiten.

Opkramen dan maar. Op te merken viel een koffiëleukeurtje meegebracht door Koen, als après-speleo, voorwaar een toonbeeld van goeie manieren en sociale intelligentie. Een gesloten Au Rocher werd vervangen door een heel heel bruin café in Jambes, de Polygone, een keet waar ik ooit met Annette al eens een pint was gaan pakken. Een rookhol, maar dat werd dan weer gecompenseerd door een oer-Belgische gezelligheid van de bruine kroeg.

Paul had voor de gelegenheid een paar bundeltjes met foto's bij om te laten zien (Aude, Anie, BDW,...), het blijven werkelijk pareltjes. En we keuvelden nog wat over een heel-misschien-eventueel lid worden van onze club. De teneur, effe samengevat: onze gasten van zaterdag moeten zich maar heel welkom voelen bij de club, en volgens een eigen tempo onze edele sport gaan verkennen, zonder daarom 60 x/jaar te gaan grotten, laat staan graven...De Rocheforts waren de kers op de taart. Een supergeslaagde dag.

Bedankt voor deze ongelooflijke tocht in de onderwereld van Mont sur Meuse. Na een knock out ging de nacht vroeg in, om pas na meer dan 12 uur terug wakker te worden. Blijkbaar heb ik veel energie achtergelaten in de grot. Vandaag ben ik deze ervaring nog even aan het verwerken. Hierbij ontvang je enkele foto's.

Impressie's van Jan

Ik sluit mij bij Guy aan en wil jullie ook heel uitdrukkelijk bedanken voor een schitterend dagje speleo. Een lekkere, deugddoende en pittige cocktail van wat touwwerk, enig geklauter, het betere kruip en wringwerk, een goeie teug water en een portie slijk, en zelfs een intieme kennismaking met het zo beruchte Avalon graafwerk. Het smaakte in elk geval naar meer !!! De stramme spieren en gevoelige ellebogen en knieën bewijzen dat we goed gewerkt hebben. Ongetwijfeld is daar mits oefening en optimalisatie van onze uitrusting nog heel wat progressie mogelijk

Impressie's van Ineke

Toch nog even een berichtje om te zeggen dat ik er enorm van genoten heb zaterdag! Ben redelijk stijf en sta onder de blauwe plekken maar dat kan de (na-)pret niet bederven :-)'k Zou zeker graag nog eens mee willen op een ander tochtje onder de grond. Zal ik hiervoor af en toe eens naar je mailen om te zien wanneer dat zou kunnen? Of hou jij me op de hoogte? Alleszins nogmaals bedankt voor de mooie ervaring...

Als toetje de topo van de Chaise, deze is echter nog niet volledig de grot loop nog een heel eind door met een voorlopig einde op een imposante galerij.

